

FLAMA ^{DEL} CANIGÓ

"La Flama, del Canigó al món"

23 de juny Focs de Sant Joan

24 de juny Festa Nacional dels Països Catalans

Som llengua i foc. De llengua, en tenim una, nacional i innegociable; la que ens uneix i ens identifica: el català de base que fonamenta la nostra cultura, que vehicula les nostres idees, que dona forma als nostres ideals i que es ramifica en una multitud de fórmules locals que l'endolceixen i el fan ric.

També som foc, deia. Foc primigeni, purificador i renovador de vida, i ho festegem amb ancestrals rituals pagans arreu dels Països Catalans. Les Falles de València anuncien l'arribada de la primavera. Uns mesos abans s'hauran encès les fogueres de Sant Antoni, de les quals en diem barraques als Ports de Morella i al Maestrat, o foguerons a Mallorca. Els correfocs i els focs d'artifici, d'aparatosos pirotècnia, inunden els carrers de pobles i viles en festa d'una atmosfera ensordidora i amb la dolça olor a pólvora.

Però sobretot no podem oblidar el foc amb què celebrem el solstici d'estiu. L'esperada vigília de la Nit de Sant Joan s'encendrà, al Canigó, la flama que haurà d'estendre's simbòlicament de Salses a Guardamar i de Fraga fins a Maó, i que serà baixada a peu per complicats camins de muntanya, des del cim de la nostra muntanya-emblema, gràcies a l'esforç de la nostra gent.

I és que, a diferència d'altres cultures, les catalanes i els catalans, del nord i del sud, de ponent i insulars, som un poble que camina. Caminem per conèixer i per estimar el país. El nostre present beu encara d'aquell excursionisme primigeni que, pas a pas, va fondre's amb el territori. Transitar-lo lentament i amb la mirada amatent esdevé un tret de cultura. Ho varen fer Mossèn Cinto Verdaguer, Joan Coromines o Josep Maria Espinàs; i Perejaume amb el seu caminar artístic.

Caminem, també, com a expressió d'una resistència radicalment pacífica i revolucionària. Som de pas contundent, marcat, inflexible, que ens uneix com a poble en un sol crit, llimant divergències, acostant mirades. Caminar ha esdevingut un signe d'identitat propi, un gest de llibertat en el procés cap a la sobirania nacional. Recordeu les Marxes per la Llibertat, aquelles columnes humanes que entraren a Barcelona l'octubre del 2019. Aquesta imatge ho digué tot de nosaltres.

Som així: llengua i foc, i al mateix temps i si em permeteu la irònica paradoxa, som un poble incombustible que forja pas a pas, obstinadament, el seu propi futur.

Eliseu Climent

23 de juny del 2022